

Rose

Social Outcast

เมื่อผมตกหลุมรัก คนที่เกลียดป้หน้า

社交温度

卡比丘 ขำปี้ชีว

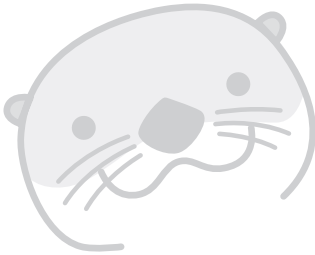
เขียน

G.N Voyager

แปล

Kanapy

ภาพปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เวลาไม่มีเรียน ฟางเจาหมักไม่ค่อยกินอะไรเป็นกิจจะลักษณะ เขาเดินไปซื้อขนมปังจากร้านขนมปังหน้าปากทางกลับมาที่ห้อง ใช้เวลาตลอดทั้งวันไปกับการอ่านหนังสือ

— ขำปี้ชีว

คำแนะนำนักพิมพ์

บางครั้งคนเราแค่เห็นรูปร่าง หน้าตา หรือลักษณะท่าทางภายนอก
ของคนคนหนึ่ง ก็ใช้ทัศนคติของตัวเองตัดสินไปก่อนแล้วว่าคนคนนี้เป็น
เช่นไร ทั้งที่จริงๆ ยังไม่รู้จักตัวตนของอีกฝ่ายเลยแม้แต่หน่อย จนอาจ
เผลอทำร้ายจิตใจกันไปโดยไม่รู้ตัว

ช่วงวัยรุ่นก็เป็นหนึ่งในนั้น เขาที่เห็นท่าทางอันแอ่นของฟางเจามู
ก็รู้สึกรังเกียจ จนพานทำให้เพื่อนร่วมชั้นคนอื่นๆพากันตีตัวออกห่าง
จากอีกฝ่าย ฟางเจามูทั้งโดดเดี่ยว หงอยเหงา และต้องการใครสักคน
มาเป็นเพื่อนคุย จึงตัดสินใจโหดแอบหาคู่ขึ้นมา ทว่าคนที่จับคู่ด้วย
กลับเป็นตัวต้นเหตุให้เขาถูกลอยแพจากเพื่อนๆนั้นเอง หากฟางเจามู
รู้ความจริงขึ้นมา เขาจะทำเช่นไรต่อไปกันนะ

Rose

ທດສະວັດ

บทที่ 1

ช่งหย่วนสวี ส่งจ้าวหนเข้าไปยังจุดตรวจรักษาความปลอดภัย
ของสนามบิน หลังกลับเข้ามาในรถและเพ่งหย่อนตัวลงนั่ง ทันใดนั้น
โทรศัพท์มือถือของเขาก็มีการแจ้งเตือนหนึ่งดังขึ้นมา

‘Mu แมตซ์กับคุณแล้ว’

ช่งหย่วนสวีหนีบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจึงพบว่าการแจ้งเตือนดังกล่าว
มาจากแอปพลิเคชันหนึ่งที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อกดเปิดดูก็เห็นเพียง
รูปเซลฟี่ที่กินพื้นที่กว่าครึ่งหน้าจอรูปหนึ่งบนหน้าต่างแอปพลิเคชันตัวใหม่

จุดเด่นของภาพเซลฟี่คือส่วนคางของใครคนหนึ่งที่สวมเสื้อยืดสีดำ
คอเสื้อยืดที่ไม่คับไม่หลวมจนเกินไปปกปิดไหล่ล่ำได้รูปและบอบบางเอาไว้
แต่ด้วยหน้าอกที่แบนราบภายใต้เสื้อยืดทำให้ยากจะตัดสินว่าเป็นผู้ชาย
หรือผู้หญิงด้วยการมองเพียงรูปภาพ

ช่งหย่วนสวีเลื่อนลงมา ด้านล่างรูปภาพระบุข้อมูลเบื้องต้นของผู้ใช้
อีกฝ่ายไว้ คนคนนี้ชื่อ Mu เป็นผู้ชายเชื้อสายเอเชียอายุ 21 ปี พอเลื่อน
ถัดลงมาอีกก็เป็นคำอธิบายวิธีการใช้งานการจับคู่ในแอปพลิเคชัน โดยหาก
ปิดขวาแสดงว่ายอมรับ หากปิดซ้ายแสดงว่าไม่สนใจ

เมื่อดูมาถึงตรงนี้ ช่งหย่วนสวีก็เข้าใจทันทีว่าจ้าวหนติดตั้งแอปหาคู่
ให้เขาเสียแล้ว

ตัวอักษรบนหน้าจอโทรศัพท์กำลังกะพริบราวกับกระตุ้นให้ช่งหย่วนสวี

รีบตัดสินใจ

เดิมทีช่งหย่วนสวีนอยากปิดซ้าย เขาคิดจะمينเฉยคนที่ชื่อ Mu แล้วค่อยลบแอปทิ้ง แต่เมื่อมองดูรูปภาพเครื่องหนึ่งบนหน้าจอเขากลับไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี มือของเขาเซงังงันแล้วเลื่อนถอยกลับไปอีกทาง หน้าต่างแอปพลิเคชันเปลี่ยนจากโทนสีเย็นเป็นโทนสีอบอุ่น ตามมาด้วยเสียงหัวใจเต้นตึกตักสั้นๆ เป็นการแจ้งเตือนว่าช่งหย่วนสวีนแมตซ์กับ Mu เรียบร้อยแล้ว

Mu เองก็เหมือนกำลังรอคอยการตอบรับของช่งหย่วนสวีนอยู่เช่นกัน ทั้งสองคนเพิ่งแมตซ์กันไม่นานไหน เขาก็ส่งข้อความมาหาช่งหย่วนสวีนแล้ว ทั้งยังเป็นข้อความเสียงอีกด้วย

ช่งหย่วนสวีนมองหน้าจอแต่ยังไม่ทันกดฟัง จอมวายุร้ายอย่างจ้าวหานก็โทรเข้ามาเสียก่อน หลังช่งหย่วนสวีนรับสาย จ้าวหานก็เอ่ยถามเขาอย่างเร่งร่าทันที “เห็นของขวัญอ่าลาที่ฉันให้ไว้หรือยัง”

“นายติดตั้งอะไรไว้ในโทรศัพท์ฉันเนี่ย” ช่งหย่วนสวีนถามจ้าวหานท่ามกลางความเยียบสงบนั้นแฝงไว้ด้วยบรรยากาศอึมครึมคล้ายพายุฝนกำลังจะโหมกระหน่ำ

“ก็แอปที่ฉันพูดกับนายเมื่อกี้ไง” จ้าวหานไม่ได้ตกอกตกใจเลยสักนิด เขาส่งเสียง“จี้ๆ” ออกมาแล้วพูดต่อ “เมื่อวานเราคุยอะไรกันนายลืมไปแล้วหรือ”

หากนำเพื่อนๆ ของช่งหย่วนสวีนมาจัดอันดับโดยใช้ความไม่น่าเชื่อถือเป็นเกณฑ์ไล่จากสูงไปต่ำ คะแนนของจ้าวหานคงน่าโด่งจนไม่ติดฝุ่นแน่นอน

ช่งหย่วนสวีนทบทวนความทรงจำอยู่ชั่วขณะ ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานนี้ดูเหมือนจ้าวหานจะพูดเรื่องไร้สาระอะไรบางอย่างกับเขา

เมื่อวานจ้าวหานเดินทางมาที่เมือง C แล้วนอนค้างอยู่ที่บ้านของช่งหย่วนสวีน ตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์ของช่งหย่วนสวีน สิบบุหรีของช่งหย่วนสวีน แล้วยังถามช่งหย่วนสวีนด้วยท่าทางยียวนกวนประสาทอีกว่า “อาสวีน แม่นายไม่กล้าถามนาย เลยเอาแต่มาถามฉันอยู่เรื่อย ฉันเองก็อยากถามนายเหมือนกันว่าตกลงนายเป็นเกย์หรือเปล่า”

ช่งหย่วนสวีนกำลังเปิดคอมพิวเตอร์หาข้อมูลจากบันทึกห้องแล็บเมื่อ

กลางวัน พอได้ยินคำว่า ‘เกย์’ เขาก็พานึกถึงชายหนุ่มในห้องแล็บคนนั้น ที่มีท่าทางต้งต้ง ฉับพลันทั่วทั้งร่างกายก็สั่นเต็มขึ้นมา เขาชำเลื่องมอง จ้าวหานด้วยสายตาเย็นเยียบขณะย้อนถาม “คืนนี้นายอยากออกไปนอน ที่โซฟาใช่ไหม”

“ไม่นะ” จ้าวหานเห็นช่งหยวนสวีนปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้น เดินมาทางเขาด้วยท่าทางพร้อมบวกเต็มทีที่รีบโบกมือพลัน “ฉันแค่ถาม ดูเฉยๆ คุณป้าก็แค่มาถามตัวเองไม่ใช่หรือไง นายจะร้อนตัวขนาดนี้ไปทำไมกัน”

“เกย์บ้าเกย์บออะไร น่ารังเกียจซะมัด” ช่งหยวนสวีนพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย

จ้าวหานตะลึงงันไปครู่หนึ่งเมื่อได้ยินถ้อยคำดังกล่าว ก่อนพูดออกมา อย่างใจเย็น “ทัศนคติของนายนี้ไม่ค่อยจะถูกต้องเท่าไรนะ”

ช่งหยวนสวีนเปิดประตูตู้เย็นรินเหล้าให้ตัวเอง เอนหลังพิงกำแพง มองจ้าวหานที่อยู่บนโซฟาซึ่งห่างออกไปไม่กี่ก้าวไม่กี่ก้าว ก่อนส่งเสียงตอบรับ จ้าวหานหนึ่งคำ “อ้อ”

จากนั้นน้อยเสริมขึ้นมาอีกประโยค “แล้วมันไม่น่ารังเกียจหรอกหรือ” จ้าวหานลุกขึ้นนั่งมองไปทางช่งหยวนสวีนสักพัก เขาดื่มเหล้าเข้าไป อีกอึกก่อนพูดออกมา “นี่ นายรู้อะไรไหม มีคำกล่าวที่ว่า พวกกลัวรัก ร่วมเพศมักจะปกปิดตัวตนเอาไว้”

เมื่อเห็นช่งหยวนสวีนไม่หือไม่อือ จ้าวหานจึงพูดขึ้นอีกครั้ง “ฉันว่า มันก็สมเหตุสมผลนะ แล้วนายล่ะว่าไง”

“จ้าวหาน” ช่งหยวนสวีนไม่ตอบรับ เขาแค่พูดออกมาอย่างเย็นชา สุดขีด “ฉันจะตอบคำถามของนายเมื่ออีกี่นี้ก่อนแล้วกัน ฉันไม่ได้เป็นเกย์”

หัวข้อสนทนาสิ้นสุดลงตรงนี้ อย่างน้อยก็เป็นเช่นนั้นในความทรงจำ ของช่งหยวนสวีน ดังนั้นเขาเลยไม่แน่ใจว่า ‘เมื่อวานเราคุยอะไรกัน’ ที่จ้าวหานพูดถึงมันหมายถึงประโยคไหนกันแน่

“แอบนี้สุดยอดไปเลยนะ” จ้าวหานพูด “ฉันไม่ได้ใช้ตัวตนจริงๆ ของนายลงทะเบียนสักหน่อย เพราะฉันนายเล่นอย่างสบายใจได้ ปลดปล่อย

สิ่งที่อยู่ในใจและสัญชาตญาณของนายออกมาซะ”

“ฉันจะลบมันเดี๋ยวนี้ล่ะ” ช่งหย่วนสวีนพูด “จากนี้ไป ถ้านาย
แต่ต้องโทรศัพท์ฉันอีกก็อย่าหาว่าฉันไม่เกรงใจแล้วกัน”

ช่งหย่วนสวีนวางสายไปทันทีหลังพูดจบ และคิดจะลบแอปนั้นทิ้ง
ใครจะรู้ว่า Mu กลับส่งข้อความมาอีกแล้ว เขาเลยกดเล่นเสียดตาม
สัญชาตญาณ จากนั้นเสียงของ Mu ก็ดังออกมาจากข้อความเสียง

“สวัสดี ผม Mu นะ

..เง”

น้ำเสียงของอีกฝ่ายทั้งร่าเริงและอ่อนโยน และช่งหย่วนสวีนก็จำ
เสียงนี้ได้ดี

ไม่รอให้ช่งหย่วนสวีนตอบสนอง อีกฝ่ายก็ส่งข้อความมาถามเขา
อีกครั้ง “Andrew แมตช์กันแล้วทำไมไม่เห็นคุยกับผมเลยล่ะ”

เสียงของคนคนนั้นแทบจะเหมือนเวลาปกติไม่มีผิดเพี้ยน มันเผยให้
เห็นความเกียจคร้านอย่างเป็นธรรมชาติ แต่ก็ฟังดูลุ่มลึกอย่างที่ช่งหย่วนสวีน
ไม่เคยได้ยินมาก่อน

ฟางเจามู...ก็ใช้แอปนี้เหมือนกันเธอ หมอนั้นเล่นมานานแค่ไหนแล้ว
เคยนัดเดทมาแล้วก็คน

ช่งหย่วนสวีนจ้องหน้าจอราวกับถูกปีศาจเข้าสิง เขาขยับนิ้วมือตอบ
ข้อความไ้ตุ้ดที่เขากลียดที่สุดในห้องแล็บ [คุยอะไรละ?]

บทที่ 2

(((((♥))))))

ฟางเจามู เพิ่งเคยเล่นแอปหาคู่เป็นครั้งแรกเลยตื่นเต้นนิดหน่อย แต่เพราะเขาไม่มีเพื่อนในมหาวิทยาลัยที่พูดคุยด้วยได้แม้แต่คนเดียว จึงรู้สึกโดดเดี่ยวเหลือเกิน

เขายังไม่ค่อยคุ้นกับการทำงานของแอปพลิเคชันนี้เท่าไร เมื่อลงทะเบียนเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ต้องเลือกสิ่งที่ชอบมาจำนวนหนึ่ง จากนั้นระบบจะจับคู่ให้โดยอัตโนมัติ หลังจากเม้นคนที่เขาไม่ได้สนใจไปสองสามคน ก็มีคนที่ชื่อ Andrew ปรากฏขึ้นมา

Andrew อายุ 29 ปี เป็นวิศวกรเครื่องกลสัญชาติจีน รูปภาพของเขาไม่เปิดเผยใบหน้าเช่นเดียวกับฟางเจามู เขาสวมเสื้อเชิ้ตกัลด์กระดุมเพียงสองสามเม็ดล่าง เผยให้เห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องทั้งแปดมัด ฟางเจามูไม่ได้ชอบรูปภาพโชว์สัดส่วนแบบนี้เท่าไร แต่พอคิดว่าอีกฝ่ายเป็นวิศวกรที่อายุมากกว่าเขาถึงแปดปี ก็เริ่มมีความรู้สึกขึ้นมาเล็กน้อย จึงเลือกที่จะแมตช์แล้วกดโทรศัพท์หรืออีกฝ่ายตอบรับ

ปีนี้เขามาแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัย T และต้องเผชิญความยากลำบากสารพัดรูปแบบหลายต่อหลายครั้ง

ช่วงที่มาแรกๆ ทุกอย่างยังถือว่าปกติดี แต่จากนั้นฟางเจามูก็ค่อยๆ พบว่า คนจีนในห้องแล็บดูไม่ยินดีที่จะคบค้าสมาคมกับเขาลักเท่าไร แม้ว่าพวกคนขาวที่อยู่ในกลุ่มโปรเจกต์เดียวกันจะค่อนข้างเป็นมิตร แต่กลับ

คุยกันได้ไม่มากนัก ส่วนเพื่อนที่จีน ด้วยความต่างของเวลา น้ำที่อยู่ไกล ไม่อาจดับกระหายได้

เมื่อก่อนฟางเจามักกลัวการอยู่คนเดียวมาก เขาชอบหาคนมาอยู่เป็นเพื่อนและไม่เคยต้องผ่านวันเวลาไปอย่างเงียบเหงาขนาดนี้มาก่อน... ถ้าแค่เงียบเหงาก็ไม่เท่าไรหรอก แต่เนี่ยยังทำให้เขาวิตกกังวลถึงขั้นว่า ทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมานะจะเริ่มหวาดกลัวช่วงเวลาที่กำลังจะออกจากห้อง

ไม่เคยมีใครมาพูดอะไรกับเขา แต่ฟางเจารู้สึกได้ว่า ทุกคนเหมือนจะตีตัวออกห่างจากเขาเพราะช่งหยวนสวีนิ ทว่าฟางเจามองก็ไม่วัสาเหตุที่ช่งหยวนสวีนิไม่ชอบตนเช่นกัน

เขารู้แล้วว่าทุกคนเอาแต่รำลือมรอมรอบตัวช่งหยวนสวีนิ แต่ช่งหยวนสวีนิไม่ชอบเขา ดังนั้นทุกคนจึงเริ่มมองข้ามเขาโดยตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจไปด้วย

ความเย็นชาในแบบของผู้ใหญ่ทำให้เขารู้สึกหวาดกลัว ฟางเจามุ่งมั่นใช้เวลาถอยหลังกลับประเทศ ทุกวันเขาจะรอคอยให้การแลกเปลี่ยนครั้งนี้สิ้นสุดลง เหมือนช่วงที่เฝ้ารอให้มันเริ่มต้นขึ้นเมื่อครั้งอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ฟางเจามูโหลตแอปพลิเคชันนี้มาได้ระยะหนึ่งแล้ว แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขากลับไม่กล้าใช้งาน แม้กระทั่งจะลงทะเบียนยังไม่กล้าเลยด้วยซ้ำ แต่เพราะเมื่อช่วงกลางวันเขาถูกยั่วโมโหจนโกรธและไม่มีที่ระบาย สุดท้ายเลยรวบรวมความกล้า คิดจะใช้แอปพลิเคชันนี้ระบายความเครียด

เขาส่งข้อความให้ Andrew ส่งข้อความ แล้วเริ่มจ้องหน้าต่างเซตบนหน้าจอย่างเหม่อลอย ระหว่างที่เขากำลังทบทวนความทรงจำว่า สรุปลัตนเองกับช่งหยวนสวีนิเคยมีเรื่องผิดใจกันก่อนจะเข้าไปในห้องเล็บหรือไม่เป็นครั้งที่ยี่สิบ Andrew ก็ตอบข้อความกลับมา

[คุยอะไรล่ะ?]

คำสามคำกับเครื่องหมายคำถามทำให้ฟางเจามุ่งถึงกับช็อก เขาเกือบล้มไปแล้วว่าตัวเองไม่ได้พูดภาษาจีนกับคนอื่นในช่วงพลบค่ำของเมือง C มานานแค่ไหน

ฟางเจามุ่งเอื้อมมือไปกดปุ่มอัดเสียงค้างไว้แล้วถาม Andrew

“คุณอยู่ที่ไหนนะ”

เขาออกจากหน้าต่างแซต มองไปมองมาก่อนจะพูดกับ Andrew “ผมเห็นในแอปบอกว่าเราอยู่ห่างกันแค่สามกิโลเมตร ถ้าจะเจอกันก็คงใช้เวลาไม่นานนัก”

ผ่านไปสักพัก Andrew ก็ตอบกลับ [เจอกัน?]

ระหว่างที่ฟางเจาหมู่ชะงักไปชั่วขณะ Andrew ก็ส่งข้อความที่สามมา [นายอยู่ที่ไหน]

ฟางเจาหมู่ครุ่นคิดก่อนบอก Andrew ว่า “ผมอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัย T” เขาลองนัด Andrew อีกครั้ง “คุณเพิ่งใช้แอปนี้ครั้งแรกเหรอ จะว่างเมื่อไรครับ พวกเราออกมาตีกันก็ได้นะ”

Andrew ตอบข้อความช้ามาก ฟางเจาหมู่เลยวางโทรศัพท์ลง หลังอ่านหนังสือไปสองสามหน้า Andrew ถึงตอบกลับมา [นายรีบขนาดนั้นเลยเหรอ]

ฟางเจาหมู่คิดว่า Andrew ทำตัวค่อนข้างพิลึกขบถกล เลยเปลี่ยนเป็นพิมพ์ข้อความถามกลับไป [ที่ใช้แอปนี้ก็เพื่ออะไรแบบนี้ไม่ใช่เหรอ]

คราวนี้ Andrew ตอบกลับเร็วมาก แต่เป็นอีกประโยคคำถาม [แล้วเพื่ออะไรล่ะ]

ฟางเจาหมู่หมดความสนใจจะตอบกลับหลังมองหน้าจออยู่หลายวินาที เขาทิ้งแซตที่คุยกับ Andrew ไว้แล้วไปดูข้อมูลของคนอื่นอีกครั้ง

ไม่นาน Andrew ก็ส่งข้อความมาถามฟางเจาหมู่ [นายใช้แอปนี้บ่อยเหรอ]

ฟางเจาหมู่ดูอีกรอบก็ยังไม่เจอคนที่สนใจเลยกลับมาคุยกับ Andrew อีกครั้ง เขาตอบไปตามตรง [ผมเพิ่งเล่นเป็นครั้งแรก คุณเป็นคนแรกที่เมตซ์กับผม]

[ทำไมถึงมาเมตซ์กับฉัน] Andrew ถามเขา

การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตมักจะลดทอนความสมจริงในการสื่อสารลงไป Andrew ไม่ยอมส่งข้อความเสี่ยง แถมถ้อยคำที่พิมพ์มายังสุดแสนจะเย็นชา ฟางเจาหมู่รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังคุยกับหุ่นยนต์จนเขานึกอยากเข้าหาอีกฝ่ายด้วยคำพูดไร้สาระอย่างอดไม่ได้ ฟางเจาหมู่กดปุ่มอัดเสียง

พูดกับ Andrew “ผมคิดว่าวิศวกรนะโคตรเช็กซีเลย แล้วผมก็ชอบคนที่
แ่กกว่าผมด้วย”

ผ่านไปพักใหญ่ Andrew ก็ยังไม่ตอบเขา ฟางเจามูเลยถามไปอีก
“คุณคงไม่ได้กำลังเชิมนอยู่หรอกนะ”

[เปล่า] Andrew ตอบกลับทันทีทันใด

ฟางเจามูคิดว่าปฏิกิริยาตอบสนองของ Andrew น่าสนุกสุดๆ
เขาไม่ได้มีความสุขขนาดนี้ตั้งนานแล้ว จึงพูดกับ Andrew ต่อ “ผมไม่เชื่อ
หรอก”

ไม่รอให้ Andrew ได้ตอบอะไรกลับมาฟางเจามูก็ถามเขาอีกครั้ง
“แล้วทำไมคุณถึงเล่นแ่ปนี้ล่ะ เพราะในความเป็นจริงคุณชื้อายจนหาแ่น
ไม่ได้หรอ”

[เปล่า] Andrew ตอบซ้ำอีกครั้ง

“ผมคิดว่าใช่ะ” ฟางเจามูหยอก “ขนาดส่งข้อความเสี่ยงให้ผม
คุณยังไม่กล้าเลย”

ผ่านไปครึ่งนาที ในที่สุดอีกฝ่ายก็ส่งข้อความเสี่ยงมาสองวินาที
ฟางเจามูเปิดฟัง มันเป็นเสียงผู้ชายทุ้มต่ำและเย็นชาพูดว่า “เปล่า”
ทันทีที่เสียงนั้นลอยมาเข้าหู ฟางเจามูที่กำลังใจลอยก็รู้สึกเหมือน
เขาเคยได้ยินเสียงนี้ที่ไหนมาก่อน แต่แล้วก็ต้องหัวเราะออกมาชุดใหญ่
อีกครั้งเพราะคำปฏิเสธอย่างจริงจังของอีกฝ่าย เขาฟังอยู่หลายรอบถึงส่ง
ข้อความเสี่ยงไปหยอกล้อ “Andrew คุณนี่เชื่อจริงๆเลย”

Andrew ไม่สนใจเขา ฟางเจามูจึงพูดอีกครั้ง “ว่าแต่เคยมีใครชมว่า
เสียงของคุณเพราะบ้างไหม

“เพื่อนวิศวกรของคุณคงไม่ชมคุณแ่งๆ” ฟางเจามูตีใจการ
หยอกเ้าอีกฝ่ายจึงพูดขึ้นมาอีก “ถ้าฉันผมจะชมคุณแล้วกัน Andrew
เสียงของคุณเพราะมาก...กล่ำก็ดูดีมากด้วย”

บทที่ 3

ตอนเช้า เมื่อซ่งหยวนสวินเข้าไปในห้องลับ เขาเห็นฟางเจาหมู่ยืนอยู่ข้างตู้เอกสารโดยหันหน้าเข้าหาประตูพลาจจัดระเบียบข้าวของอยู่

อาจเป็นเพราะรู้สึกได้ว่ามีคนเดินเข้าประตูมา ฟางเจาหมู่จึงเงยหน้าขึ้นมองแวบหนึ่งจนสบตาเข้ากับซ่งหยวนสวินพอดี เพียงแต่การสบตาครั้งนี้กินเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาทีด้วยซ้ำเขาก็ก้มหน้าลงไปอีกครั้ง

ฟางเจาหมู่เตี้ยกว่าซ่งหยวนสวินอยู่ไม่น้อย แผ่นหลังกับไหล่ที่เอาแต่งอแงเล็กน้อยมองดูแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ไม่เห็นถึงความอ่อนคลาอย่างในแอปหาคู่เมื่อคืนเลยสักนิด

ซ่งหยวนสวินเดินผ่านฟางเจาหมู่ตรงไปทางจางหฺร่นอวี่ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมกลุ่มของเขาโดยไม่หยุดชะงักสักที

เมื่อคืน หลังซ่งหยวนสวินได้ฟังคำพูดที่ฟางเจาหมู่กล่าวชมเขาจนจบก็ตัดสินใจลบแอปหาคู่นั้นโดยไม่ลังเลทันที อย่างไรก็ตาม การถูกฟางเจาหมู่ยั่วถึงขั้นส่งข้อความเสียไป มันช่างไม่ฉลาดเอาเสียเลย และการคุยกับพวกเกย์ที่ผลการเรียนไม่ได้เรื่องได้ร้ายยิ่งเป็นการเสียเวลาเปล่าๆ

“พี่หยวน” จางหฺร่นอวี่ทักทายซ่งหยวนสวินแล้วให้เขาดูข้อมูลที่ตนเองคำนวณได้เมื่อวาน

โปรเจกต์ของกลุ่มดำเนินไปกว่าครึ่งและเข้าสู่ช่วงสุดท้ายแล้ว หลังจากพวกเขานัดกันมาประชุมสั้นๆ ในห้องลับวันนี้ก็ต้องเริ่มเขียนวิทยานิพนธ์

กันเสียที

ไม่นานคนอื่นในกลุ่มก็มาถึง ช่งหยวนสวีจัดการแบ่งหน้าที่ของแต่ละคนเป็นที่เรียบร้อย แต่แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงขุดแก้วแตกดังมาจากทางด้านหลัง

พวกเขาพร้อมใจกันหันหน้าไปมอง ฟางเจาหมู่ทำหลอดทดลองหลอดหนึ่งตกแตกและกำลังโน้มตัวลงไปเก็บ

“หมอนี้อีกแล้ว...” จางหฺร่นอวีทำหน้าเหยียดหยัน “น่าขายหน้าซะมด”

เสียงจางหฺร่นอวีไม่ได้ดัง ทว่าฟางเจาหมู่ก็ได้ยินอยู่ดี เขาโยนเศษหลอดแก้วลงไปไม่ถึงขยะ หันไปหาจางหฺร่นอวีก่อนถามด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “น่าขายหน้ายังไรเธอ”

เมื่อวานตอนบ่ายฟางเจาหมู่ก็ถูกจางหฺร่นอวีกลั่นแกล้ง

หากกล่าวว่าช่งหยวนสวีเป็นตัวการที่ทำให้เขาไร้ตัวตนในหมู่คนจีนภายในห้องแล็บ จางหฺร่นอวีก็เป็นเหมือนชนที่ใหญ่ที่อยู่ข้างกายสองเต้ในซีรีส์นั้นแหละ

ช่งหยวนสวีต้องเรียนปริญญาสองใบเลยไม่ค่อยอยู่ในห้องแล็บ เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่ได้มีความขัดแย้งกับฟางเจาหมู่โดยตรง ถึงขั้นไม่เคยพูดคุยกับฟางเจาหมู่มาก่อนก็ว่าได้ อย่างมากก็แค่มองข้ามและหลีกเลี่ยงกันไป

แต่จางหฺร่นอวีไม่ใช่ ในชีวิตของจางหฺร่นอวีมีงานอดิเรกอยู่สองอย่าง หนึ่งคือประจบประแจงช่งหยวนสวี สองคือคิดหาวิธีต่างๆ นานาที่จะทำให้ฟางเจาหมู่รู้สึกอึดอัด

เมื่อวานตอนที่ฟางเจาหมู่หยิบน้ำยาทดลอง เผอิญไปสัมผัสโดนเครื่องชั่งดิจิทัลที่ช่งหยวนสวีกำลังใช้อยู่โดยไม่ตั้งใจ

ช่งหยวนสวีที่ยืนอยู่ข้างๆ เลยใช้คู่มือแล็บทดลองที่อยู่ในมือปิดมือของฟางเจาหมู่ออกไปอย่างรวดเร็วแล้วก็หันมองด้วยสีหน้าไม่พอใจ แต่ช่งหยวนสวียังไม่ทันอ้าปากพูดอะไรออกมา จางหฺร่นอวีก็พุ่งพรวดเข้ามาอย่างรวดเร็วและเริ่มโทษว่าฟางเจาหมู่ทำลายผลการทดลองกว่าครึ่งชั่วโมงของช่งหยวนสวี

ตอนแรกฟางเจาหมู่ก็ขอโทษขอโพยดี ๆ แต่หลังจากถูกจางหฺร่นอวี

ตำหนิไม่เลิกอยู่สักพัก จึงชักสีหน้าเย็นชาก่อนหยิบนํ้ายาทดลองของตัวเอง กลับหลังหันเดินจากไป

จางหรณอวีคาดไม่ถึงว่าฟางเจามู่ที่อดทนอดกลั้นมาโดยตลอดจะกล้า แข็งข้อ เขาชะงักไปครู่หนึ่ง ได้แต่มองฟางเจามู่เดินตรงมาหา

“มันน่าขายหน้ายิ่งงៃเธอ” ฟางเจามู่เข้าไปใกล้จางหรณอวีแล้วถาม อีกครั้ง

ถึงฟางเจามู่จะไม่ได้สูงชะลูด แต่ก็สูงกว่าจางหรณอวีถึงครึ่งศีรษะ

สายตาของเขาทอประกายดุร้าย ในมือยังคงถือหลอดทดลองที่แตก ไปครึ่งหนึ่ง จางหรณอวีถูกฟางเจามู่ถลึงตาใส่จึงถอยหลังไปหนึ่งก้าว ด้วยความตกใจ เมื่อก้นเกือบจะชนโต๊ะ เขาก็รวบรวมความกล้าขึ้นมาอีกครั้ง เกร็งคอแข็งขณะเผชิญหน้ากับฟางเจามู่ “ฉันว่านายร้ิงละ”

“งั้นนายว่าใคร” ฟางเจามู่กระตุกข้อมุมมปากใส่จางหรณอวี พลัง เย้ยถาม

“ไม่เอาน่าๆ พวกนายอย่าทะเลาะกันเลย” โจวเมิ่งที่อยู่ข้างๆ เข้ามา โกล่เกลี่ยแล้วพูดกับฟางเจามู่ “จางหรณอวีก็แค่พูดออกไปลอยๆ นายก็ จริงจิงไปได้”

เดิมทีฟางเจามู่ยังอยากจะเถียงอีกสักสองสามประโยค แต่เผชิญว่า ศาสตราจารย์และผู้ช่วยเดินเข้ามาในห้องแล็บพอดีเลยจำต้องยอมรามือ

เขาเดินขึ้นไปชั้นบน ถึงที่ช่องตัวเองก็เปิดคอมพิวเตอร์แล้วหยิบ โทรศัพท์มือถือออกมาอีกครั้ง เปิดแอปที่เขาเพิ่งเริ่มใช้งานเมื่อวานขึ้นมา

เมื่อวานพอชมเรื่องกลํ้าของ Andrew ไป ดูเหมือน Andrew จะชินและไม่ได้ตอบกลับเขามาอีกเลย

ฟางเจามู่คิดว่าตัวเองอาจเป็นพวกที่ค่อนข้างให้ความสำคัญกับความ ประทับใจแรก ดังนั้นนอกจาก Andrew เขาก็ไม่อยากจะคุยกับใครอีก ฟางเจามู่เปิดหน้าต่างแชตขึ้นมาแล้วส่งข้อความหา Andrew อีกครั้ง

เขาพิมพ์ข้อความไปโดยเริ่มจากการทักทายตอนเช้า ถามว่าอีกฝ่าย ตื่นหรือยัง แต่เมื่อเขากลับมาดูอีกทีหลังจากเขียนรายงานการวิเคราะห์ ซึ่งใช้เวลานานพอสมควร Andrew ก็ยังไม่ตอบ ฟางเจามู่จึงกดปุ่มข้อความ

เสียง ลากเสียงพูดคุยกับ Andrew “คุณทำอะไรอยู่นะ

“วันนี้ผมเจอไอ้เงี้ยคนหนึ่งอีกแล้ว อารมณ์เสียซะมด คุณคุยเป็นเพื่อนผมหน่อยสิ” ฟางเจาผู้ตั้งต้นจะต่อแหย่อีกฝ่าย “ตกลงไหม”

เพิ่งพูดจบ ฟางเจาผู้ก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบา ๆ จากทางด้านหลัง เมื่อหันไปมองก็เห็นช่งหย่วนสวีวินที่น้อยครั้งจะขึ้นมาชั้นบน กำลังหันหลังให้เขาและหยิบคอมพิวเตอร์ออกมา

เมื่อชั้นบนมีคนอื่นอยู่ด้วย ฟางเจาผู้จึงไม่สะดวกส่งข้อความเสียงอีก เขาส่งอีโมจิหน้าร้องไห้ไปให้ Andrew อีกสองสามอันแล้วเริ่มดูข้อมูล

ฟางเจาผู้อ่านรายงานจบไปรอบหนึ่งก็ทนไม่ไหว ต้องเปิดหน้าแชตขึ้นมาอีกครั้ง Andrew ตอบข้อความกลับมาแล้วว่า [ถูกไอ้เงี้ยนั่นแก๊งจกเรื่องให้มันเหรือ]

[อืม] ฟางเจาผู้ปบลงบนโต๊ะ พิมพ์ข้อความไปหา Andrew ทีละคำ [ร้องไห้เลย]

คราวนี้ Andrew ตอบเร็วว่าเมื่อวานมาก เขาพิมพ์มาว่า [ฉันไม่เชื่อหรอก ถ่ายรูปมาให้ดูสิ]

[ผมอยู่ในห้องแล็บ ช่าง ๆ มีคนอยู่ด้วย] ฟางเจาผู้หันหน้ากลับไปมอง เห็นช่งหย่วนสวีวินกำลังพิมพ์อย่างเอาจริงเอาจริง คงไม่ทันสังเกตเห็นตนเอง เลยกดเสียงต่ำพูดกับ Andrew “คุณไม่ได้กำลังทำงานอยู่หรือ”

[กำลังทำงานอยู่] Andrew ว่า [แต่เห็นนายบอกว่าอารมณ์ไม่ดีฉันเลยหาเวลามาคุยเป็นเพื่อน]

ฟางเจาผู้คิดว่า Andrew แตกต่างไปจากเมื่อวานเล็กน้อย ดูเหมือนเขาจะเป็นมิตรขึ้นมากทีเดียว ช่วงขณะนั้นฟางเจาผู้เองก็ไม่วู้งานจะพูดอะไรดี จึงพูดกับเขาว่า “ขอบคุณนะ พอมีคนคุยเป็นเพื่อนผม ผมก็รู้สึกดีขึ้นมาแล้วละ”

[ส่งข้อความเสียงในห้องแล็บได้ด้วยเหรือ] Andrew ถามฟางเจาผู้ [นายเรียนอะไรนะ]

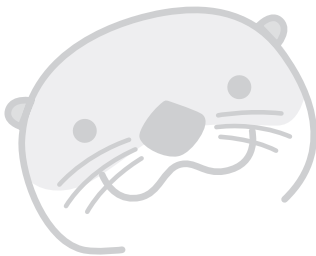
“ได้สิ” ฟางเจาผู้บอก Andrew เรื่องสาขาวิชาที่ตัวเองเรียน ก่อนถามเขาอีกครั้ง “เวลาทำงาน พวกวิศวกรเครื่องกลเขาทำอะไรกัน

บ้างเธอ ยุ่งมากหรือเปล่า”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงพูดก็มีเสียงความเคลื่อนไหวดังขึ้นมาจากด้านหลัง ฟางเจามูหันหน้าไปมองแวบหนึ่งก็เห็นชงหย่วนสวีนลุกขึ้นยืนแล้วหยิบโทรศัพท์เดินมุ่งไปที่บันไดอย่างรวดเร็ว

และจู่ๆ ทางด้าน Andrew ก็เงียบไปอีกครั้ง ฟางเจามูเงยหน้าขึ้นมา หลังวิเคราะห์ข้อมูลไปสองสามตัว ถือโอกาสส่งข้อความไปถาม [ยุ่งขนาดนั้นเลยเหรอ]

ผ่านไปสักพักฟางเจามูถึงได้รับข้อความตอบกลับ ในนั้นพิมพ์มาเลยว่า [ยุ่งมาก ๆ]

ทดลองอ่าน